

ΜΙΤΣΙΚΟ
ΑΟΓΙΑΜΑ

Η
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΩΝ
ΚΡΥΦΩΝ
ΟΝΕΙΡΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΕΛΙΟΥ

ΜΙΤΣΙΚΟ ΛΟΓΙΑΜΑ

Η βιβλιοθήκη των κρυφών ονείρων

μυθιστόρημα

Μετάφραση
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΕΛΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 590

Μίτσικο Αογιάμα, *Η βιβλιοθήκη των κρυφών ονείρων*

Michiko Aoyama, お探し物は図書室まで (OSAGASHIMONO WA TOSHOSHITSU MADE)

Μετάφραση: Αγγελική Τσέλιου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια - Διόρθωση: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2023

Copyright© Michiko Aoyama, 2020

All rights reserved.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στην ιαπωνική γλώσσα από τις εκδόσεις POPLAR Publishing Co., Ltd., Τόκιο, 2020

Greek language translation rights arranged with POPLAR Publishing Co., Ltd., through The English Agency (Japan) Ltd and New River Literary Ltd.

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2023

K.E.T. E456 K.E.Π. 710/23 ISBN 978-960-16-5700-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

1

*Τομόκα, 21 ετών,
πωλήτρια σε τμήμα γυναικείων ενδυμάτων*

Η ΣΑΓΙΑ μού έστειλε μήνυμα για να μου ανακοινώσει ότι έχει αγόρι. Τη ρώτησα: «Πώς είναι;». Μου απάντησε μόνο: «Είναι γιατρός».

Εγώ εννοούσα τι άνθρωπος είναι, αλλά η Σάγια άφησε κατά μέρος χαρακτήρα και εμφάνιση, για να μου μιλήσει για το επάγγελμά του. Ωστόσο, όλοι οι γιατροί δεν είναι ίδιοι.

Το δίχως άλλο, πρόθεσή της ήταν να μου δώσει μια απλή απάντηση. Εννοώντας ότι το επάγγελμά του μιλούσε και για τον χαρακτήρα του. Η αλήθεια είναι ότι, ακόμα και για μένα, η λέξη «γιατρός» παρέπεμπε σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Τι να έλεγε σε κάποιον εξωτερικό παρατηρητή για τον χαρακτήρα μου η δική μου δουλειά; Ένας άγνωστος θα μάντευε ποια είμαι;

Η συζήτηση γι' αυτόν τον άντρα, τον οποίο η Σάγια είχε συναντήσει σε ένα πάρτι γνωριμίας για singles, συνεχίστηκε με φόντο τη γαλάζια οθόνη.

Η Σάγια ήταν από την ίδια πόλη μ' εμένα. Ήταν φίλη μου από το λύκειο και, τότε τότε, επικοινωνούσε μαζί μου,

ακόμα και μετά τη μετακόμισή μου στο Τόκιο για τις σύντομες σπουδές μου και μετά για δουλειά.

«Κι εσύ, Τομόκα, πώς τα πας;»

Για μια στιγμή, τα δάχτυλά μου σταμάτησαν να πληκτρολογούν. Εγώ δεν είχα νέα να της πω.

Πληκτρολόγησα «Κα» και έστειλα κατά λάθος την πρώτη λέξη που έβγαλε ο αυτόματος διορθωτής: «Καλά». Στην πραγματικότητα σκεφτόμουν να γράψω «Καλούτσικα».

Δούλευα στο εμπορικό κέντρο Eden.

Ντυμένη με σακάκι και ίσια μαύρη φούστα, ήμουν υπεύθυνη για το ταμείο και έδινα πληροφορίες στους πελάτες στο εμπορικό κέντρο με το παραδεισένιο όνομα. Όλο τον χρόνο, ακόμα και τον χειμώνα, που τώρα πια ήταν πολύ κοντά. Έξι μήνες είχαν περάσει κιόλας από το τέλος των σπουδών μου και την πρόσληψή μου.

Ήταν Νοέμβριος και η θέρμανση ήταν στο φουλ. Φορούσα καλσόν και τα πόδια μου ίδρωναν μέσα στα υπερβολικά στενά ψηλοτάκουνα. Ένιωθα τα μουσκεμένα δάχτυλά μου να ασφυκτιούν κολλημένα το ένα με το άλλο.

Στο περιβάλλον της δουλειάς, οι γυναίκες με ταγέρ έχουν όλες την ίδια βαθμίδα, ωστόσο η ιδιαιτερότητα του Eden ήταν πως εμείς το συνδυάζαμε με μπλούζα σε κοραλλί απόχρωση. Στη διάρκεια της εκπαίδευσής μου, είχα μάθει ότι η επιχείρηση είχε προσκαλέσει έναν διάσημο χρωματολόγο για να διαλέξει αυτό το χρώμα. Το κοραλλί έδινε μια αίσθηση θετική και γλυκιά· επιπλέον, είχε επιλεγεί γιατί ταίριαζε στις γυναίκες κάθε ηλικίας, κάτι που είχα παρατηρήσει από την πρώτη μέρα.

«Εγώ έκανα το μεσημεριανό μου διάλειμμα. Σειρά σας τώρα, Φουτζίκι» μου είπε η Νουμάουτσι, μια υπάλληλος

μερικής απασχόλησης, επιστρέφοντας στο ταμείο. Το φρεσκαρισμένο κραγιόν της άστραφτε.

Με είχαν προσλάβει στο γυναικείο τμήμα έτοιμων ενδυμάτων. Η Νουμάουτσι, με τα δώδεκα χρόνια εμπειρίας της, φάνταζε σαν βετεράνος. Στα γενέθλιά της τον προηγούμενο μήνα, είχε κλείσει, κατά τα λεγόμενά της, διπλό αριθμό ετών. Δεν ήταν ούτε σαράντα τεσσάρων ούτε εξήντα έξι, κι έτσι συμπέρανα ότι ήταν πενήντα πέντε ετών. Σχεδόν συνομήλικη με τη μητέρα μου. Η κοραλλί μπλούζα τής ταίριαζε γάντι. Το είχαν σκεφτεί έτσι, γιατί στην ομάδα μας υπήρχαν πολλές υπάλληλοι μερικής απασχόλησης σε ώριμη ηλικία.

«Το τελευταίο διάστημα επιστρέφετε τελευταία στιγμή. Διορθώστε το αυτό» μου είπε.

«Λυπάμαι».

Παρότι υπάλληλος μερικής απασχόλησης, περνούσε για αρχηγός. Της άρεσε να ελέγχει τους άλλους και ήταν υπερβολικά σχολαστική, αλλά δεν έλεγε ψέματα.

«Πάω τώρα».

Άφησα το πόστο μου μ' ένα νεύμα προς το μέρος της. Περνώντας από τον διάδρομο, πρόσεξα κάποια ανακατεμένα κομμάτια και άπλωσα το χέρι για να τα τακτοποιήσω. Τότε με πλησίασε μια πελάτισσα.

«Πείτε μου, παρακαλώ...»

Στράφηκα. Την έκανα συνομήλικη της Νουμάουτσι. Αμακιγιάριστη, φορούσε ένα παλιό πουπουλένιο μπουφάν και κουβαλούσε ένα φθαρμένο σακίδιο πλάτης.

«Ποιο θα μου πήγαινε καλύτερα κατά τη γνώμη σας;»

Κρατούσε από ένα πουλόβερ σε κάθε χέρι: ένα φούξια με λαιμόκοψη V κι ένα καφέ με γυριστό λαιμό.

Εμείς εδώ δεν πλησιάζαμε τις πελάτισσες όπως οι πω-

λήτριες στις μπουτίκ ρούχων. Αυτό εμένα δε μ' ενοχλούσε, αλλά οφείλαμε ν' απαντήσουμε αν έρχονταν οι ίδιες να μας ρωτήσουν.

Θα έπρεπε να έχω αδιαφορήσει για την ακαταστασία και να κάνω το διάλειμμά μου. Ωστόσο περιεργάστηκα τα δύο πουλόβερ, κοντοστάθηκα, μετά έδειξα το φούξια.

«Αυτό μου φαίνεται πιο φωτεινό».

«Λέτε; Μήπως είναι πολύ φανταχτερό για μένα;»

«Καθόλου. Αν όμως θέλετε ένα ρούχο πιο ευκολοφόρετο, το καφέ είναι ιδανικό, και με τον γυριστό λαιμό του είναι πολύ ζεστό».

«Είναι, όμως, κάπως άτονο».

Ξεκίνησε έτσι ένας διάλογος χωρίς νόημα. Όσο κι αν προσπάθησα να την πείσω να τα δοκιμάσει, εκείνη το θεωρούσε χάσιμο χρόνου.

«Αυτό το ωραίο χρώμα θα σας πήγαινε».

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων, το κλίμα επιτέλους άλλαξε.

«Λέτε, ε;»

Κοίταξε προσεκτικά το φούξια πουλόβερ και σήκωσε το κεφάλι.

«Τότε θα το πάρω».

Μπήκε στην ουρά για το ταμείο. Ξαναδίπλωσα το καφέ πουλόβερ και το τακτοποίησα στο ράφι.

Το σαρανταπεντάλεπτο διάλειμμά μου είχε μόλις περικοπεί κατά δεκαπέντε λεπτά.

Ανοίγοντας την πόρτα για το προσωπικό, διασταυρώθηκα με κάποια υπάλληλο μιας φίρμας ρούχων για νέους. Η καλοραμμένη εβαζέ φούστα της, με τα λευκά και λαδί καρό, κυμάτιζε παιχνιδιάρικα καθώς περπατούσε.

Παρόλο που οι υπάλληλοι των επώνυμων μπουτίκ και η

κοραλλί ομάδα δουλεύαμε όλες στον όροφο των ενδυμάτων, εκείνες ήταν ντυμένες όμορφα. Θα πρέπει να φορούσαν κομμάτια που πωλούνταν στο κατάστημά τους. Το Eden έμοιαζε πιο κομψό με υπαλλήλους που τα κυματιστά τους μαλλιά έπεφταν ριχτά πάνω σε βίντατζ μπλούζες.

Πέρασα από την γκαρνταρόμπα για να πάρω την τσάντα με το γεύμα μου και κατευθύνθηκα στο εστιατόριο του προσωπικού.

Από το μενού μπορούσαμε να διαλέξουμε μόνο ανάμεσα σε νουντλς σόμπα ή ουντόν, ρύζι με κάρι ή έναν δίσχο με τα ίδια πάντα συγκεκριμένα πιάτα. Είχα φάει εκεί αρκετές φορές· μια μέρα, όμως, η υπεύθυνη του εστιατορίου είχε αντιδράσει τόσο άσχημα όταν παραπονέθηκα για κάποιο σφάλμα στην παραγγελία, που αποφάσισα να μην ξαναδοκιμάσω. Από τότε, καθόμουν εκεί μόνο για να φάω στα πεταχτά το σαντουιτσάκι που αγόραζα στη διαδρομή για τη δουλειά, από ένα μίνι μάρκετ ανοιχτό μέρα νύχτα.

Μέσα στο εστιατόριο, κοραλλί πινελιές ήταν διάσπαρτες σχεδόν παντού. Σε κάποια τραπέζια, έβλεπες άντρες υπαλλήλους με λευκό πουκάμισο, και εκείνους που εργάζονταν στα επώνυμα καταστήματα ρούχων, με χαλαρή περιβολή.

Πολύ κοντά μου, ακούστηκε ένα διαπεραστικό γέλιο· ερχόταν από μια παρέα τεσσάρων υπαλλήλων μερικής απασχόλησης. Φορούσαν ταγέρ και συζητούσαν ζωνηρά για τις οικογένειές τους. Έδειχναν να διασκεδάζουν. Μπορεί οι πελάτες να μας έβλεπαν όλες ως μέλη της κοραλλί ομάδας, όμως εμένα οι γυναίκες αυτές με τρώμαζαν. Δεν μπορούσα να τις ανταγωνιστώ. Μόνο να περνάω απαρατήρητη και να τις κοιτάζω από μακριά.

Πραγματικά δεν ήμουν σαν κι αυτές...

Είχα πάει στο Eden για έναν λόγο: ήταν η μόνη επιχείρηση που με είχε δεχτεί.

Δεν ξέρω τι με είχε ωθήσει να στείλω αίτηση εδώ και σε διάφορες άλλες εταιρείες. Ούτως ή άλλως, δεν ήξερα να κάνω και πολλά πράγματα, λίγη σημασία είχε το πού θα έβρισκα μια θέση.

Όταν με ενημέρωσαν, ανεπίσημα, για την πρόσληψή μου στο Eden, ήμουν τόσο κουρασμένη έπειτα από καμιά τριανταριά απανωτές αποτυχίες, που ένιωσα ικανοποίηση. Για μένα, το βασικό ήταν να μπορώ να ζήσω στο Τόκιο.

Δεν είχα ποτέ μου σκοπό να καταφέρω σπουδαία πράγματα. Ήθελα, πάνω απ' όλα, να φύγω από την επαρχία.

Το χωριό όπου γεννήθηκα, πολύ μακριά από την πρωτεύουσα, ήταν γεμάτο ορυζώνες ως εκεί που έφτανε το μάτι. Χρειαζόσουν δεκαπέντε λεπτά με το αμάξι για να πας στο μοναδικό μίνι μάρκετ πάνω στον κεντρικό δρόμο. Τα περιοδικά στα ράφια έφταναν με αρκετές ημέρες καθυστέρηση, δεν είχε σινεμά ούτε πολυκατάστημα. Δεν υπήρχε εστιατόριο άξιο λόγου, τα καταστήματα εστίασης ήταν κάτι τρύπες που σέρβιραν όλες το ίδιο μενού. Από το γυμνάσιο κιόλας ένιωθα μπουχτισμένη και ήθελα να δραπετεύσω όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Σίγουρα με είχαν επηρεάσει οι σειρές στην τηλεόραση, που προβάλλονταν στα τέσσερα διαθέσιμα κανάλια. Ονειρευόμουν το Τόκιο για να τα έχω όλα δίπλα μου, για να ζήσω εκλεπτυσμένα και με πάθος όπως οι πρωταγωνίστριες. Έβαλα, λοιπόν, τα δυνατά μου για να διαβάσω και να πετύχω στις εισαγωγικές εξετάσεις σε μια σχολή με σύντομη διάρκεια σπουδών.

Μόλις έφτασα στο Τόκιο, συνειδητοποίησα ότι αυτή ήταν απλώς μια εξιδανικευμένη προσέγγιση. Αλλά τουλάχιστον,

στην πρωτεύουσα, πέντε μόνο λεπτά περπάτημα αρκούσαν για να βρεις μίνι μάρκετ, και τρένα περνούσαν κάθε τρία λεπτά. Από αυτή την άποψη, το Τόκιο ήταν πραγματικά η ιδανική πόλη. Μπορούσα να αγοράσω είδη πρώτης ανάγκης και έτοιμο φαγητό όποτε τα χρειαζόμουν. Προσαρμόστηκα σε αυτή την εύκολη ζωή. Το Eden είχε πολλά υποκαταστήματα στο Καντό, το γεωγραφικό διαμέρισμα στο οποίο ανήκει το Τόκιο, και, καθώς είχα προσληφθεί σ' εκείνο που απείχε μία μόνο στάση από το σπίτι μου με το τρένο, η διαδρομή δε με κούραζε.

Κάπου κάπου όμως, αναρωτιόμουν: Τι να κάνω για το μέλλον μου;

Η ακατανίκητη επιθυμία που με είχε σπρώξει στην πρωτεύουσα και ο ενθουσιασμός μου για την πραγματοποίησή της είχαν ξεθυμάνει.

Ελάχιστοι συγχωριανοί μου είχαν σπουδάσει εδώ. Όλοι με συνέχαιραν, καθώς, στα δικά τους μάτια, ήμουν «φοβερή» κι αυτό με συγκινούσε· στην πραγματικότητα όμως δεν είχα τίποτα το φοβερό.

Τίποτε δε μ' ενδιέφερε ιδιαίτερα, τίποτα δε με διασκέδαζε. Δεν ήμουν σε σχέση, ευχόμουν μόνο η ύπαρξή μου να πάψει να είναι ασήμαντη. Ακόμα κι αν επέστρεφα στην επαρχία, θα παρέμενα ανίκανη.

Θα άφηνα τα χρόνια να κυλήσουν κρατώντας τη θέση μου στο Eden. Δίχως φιλοδοξίες και όνειρα, το σώμα μου θα γερνούσε μέσα στην κοραλλί στολή. Επιπλέον, αφού δούλευα το Σαββατοκύριακο, έβλεπα όλο και λιγότερο τους φίλους μου κι έτσι δεν κατάφερα να βρω αγόρι – παρόλο που σίγουρα δεν ήταν αυτό ο μόνος λόγος.

Κι αν άλλαζα δουλειά;

Αυτή η ιδέα μού είχε περάσει απ' το μυαλό αρκετές φο-

ρές. Απαιτούσε όμως απίστευτη ενέργεια την οποία εγώ δε διέθετα. Γενικότερα, δεν είχα καθόλου δυνάμεις. Και μόνο η σκέψη να φτιάξω το βιογραφικό μου αρκούσε για να μ' εξουθενώσει.

Σάμπως υπήρχε καμιά δουλειά για την οποία να είμαι έστω και λίγο ικανή; Το μόνο που είχα καταφέρει ήταν ένα πτυχίο και μετά μια πρόσληψη.

«Ε, Τομόκα!» μου φώναξε ο Κιριγιάμα, κρατώντας έναν δίσκο στα χέρια.

Ήταν ένας νεαρός υπάλληλος που δούλευε σε ένα κατάστημα οπτικών ονόματι ΖΑΖ. Είκοσι πέντε ετών, δηλαδή τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου, ήταν ο μόνος εκεί μέ-
σα με τον οποίο συζητούσα πραγματικά ανοιχτά.

Είχε ξεκινήσει να εργάζεται στην επιχείρησή τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Δούλευε για το ΖΑΖ και όχι για το Eden. Καθώς πού και πού τον καλούσαν να ενισχύσει το προσωπικό σε άλλα υποκαταστήματα, είχα καιρό να τον δω.

Στον δίσκο του, υπήρχαν ένα πιάτο με σαυρίδι πανέ κι ένα μπολ με νουντλς ουντόν με κρέας. Παρά τη μεγάλη του όρεξη, ήταν πολύ αδύνατος.

«Να καθίσω μαζί σου;»

«Ναι!»

Κάθισε απέναντί μου. Πίσω από τα γυαλιά με τον εκλεπτυσμένο στρογγυλό σκελετό που του πήγαιναν εκπληκτικά, το βλέμμα του ήταν ζεστό. Η δουλειά του του ταίριαζε γάντι. Είχα ακούσει ότι είχε παραιτηθεί για να πάρει αυτή τη θέση.

«Τι δουλειά έκανες πριν έρθεις εδώ;» τον ρώτησα.

«Εργαζόμουν σε περιοδικά. Συμμετείχα στον σχεδιασμό, αρθρογραφούσα».

«Αλήθεια;»

Δεν μπορούσα να τον φανταστώ στον χώρο των εκδόσεων. Ήταν γλυχομίλητος και κοινωνικός, μα τώρα μου φαινόταν επιπλέον καλλιεργημένος και έξυπνος. Τελικά, ακόμα και η επαγγελματική μας πείρα διαμόρφωνε την εικόνα μας.

«Γιατί εκπλήσσεσαι;»

«Είναι φοβερή δουλειά!»

Έσκασε ένα μικρό χαμόγελο, μετά ρούφηξε τα νουντλς του.

«Όμως το να δουλεύεις σε κατάσταση οπτικών είναι κι αυτό φοβερό!»

«Πράγματι.»

Γέλασα και μασούλησα το χοτ ντογκ μου.

«Τομόκα, όλη την ώρα λες “φοβερό”».

«Αλήθεια;»

Ήταν πολύ πιθανό. Όταν είχα μιλήσει με τη Σάγια για τη σχέση της, είχα μάλλον χρησιμοποιήσει αρκετές φορές αυτή τη λέξη. Όμως τι ήταν αυτό που θεωρούσα φοβερό; Συγκεκριμένες δεξιότητες; Τον πλούτο των γνώσεων; Πράγματα στα οποία ελάχιστοι άνθρωποι είχαν πρόσβαση;

Πίνοντας ένα μιλκσέικ φράουλα, μουρμούρισα:

«Αναρωτιέμαι αν θα περάσω όλη μου τη ζωή στο Eden».

Ο Κιριγιάμα ανασήκωσε το ένα φρύδι.

«Τι συμβαίνει; Θέλεις ν' αλλάξεις δουλειά;»

Για μια στιγμή δίστασα, μετά απάντησα ντροπαλά:

«Ναι... Ας πούμε ότι το σκέφτομαι εδώ και λίγο καιρό».

«Θέλεις να παραμείνεις στον εμπορικό τομέα;»

«Όχι, θα ήθελα να είμαι υπάλληλος γραφείου. Να μπορώ να ντύνομαι όπως θέλω, να μη δουλεύω τα Σαββατοκύριακα, να έχω δικό μου γραφείο. Με φαντάζομαι να τρώω

το μεσημέρι σε κάποιο εστιατόριο κοντά στην εταιρεία μαζί με τους συναδέλφους μου, να σχολιάζουμε στην κουζίνα τους προϊσταμένους...»

«Εσύ δε μιλάς καν για τη δουλειά...»

Το χαμόγελό του ήταν γεμάτο απογοήτευση. Όμως εγώ αγνοούσα τελείως ποιο επάγγελμα θα μου ταίριαζε.

«Αν αντέξεις εδώ πέρα μερικά χρόνια, θα μπορείς να ζητήσεις μια μετακίνηση στα κεντρικά, σωστά;»

«Ναι, βέβαια».

Στο Eden, από τη στιγμή της πρόσληψης, περνούσες τουλάχιστον τρία χρόνια σε κατάσταση. Μετά, μπορούσες να κάνεις αίτηση για να πας στα κεντρικά: στο Τμήμα της Διοίκησης, του Ανθρώπινου Δυναμικού, ακόμα και στο Τμήμα Ανάπτυξης, ως υπεύθυνος αγορών ή εκδηλώσεων. Δουλειά γραφείου, επομένως.

Αλλά δεν είχες και πολλές ελπίδες να πραγματοποιηθεί η ευχή σου. Όταν έμενες για κάποιο διάστημα σε κατάσταση, το πιθανότερο ήταν να πάρεις μια προαγωγή ως επικεφαλής τμήματος, όπως ο Ουετζιμά, ο προϊστάμενός μου. Ο οποίος δεν είχε και ιδιαίτερες φιλοδοξίες. Είχε πέντε χρόνια σε αυτό το πόστο και, βλέποντάς τον στα τριάντα πέντε του, σκεφτόμουν ότι, στην καλύτερη περίπτωση, θα κατέληγα σαν κι αυτόν.

Αυτό το αποκαλούσαν «προαγωγή», αλλά το αντικείμενο της δουλειάς παρέμενε το ίδιο, είχες μόνο περισσότερες ευθύνες και, το κυριότερο, τη διαχείριση του προσωπικού μερικής απασχόλησης. Στη σκέψη αυτή και μόνο μ' έπιανε τρόμος. Τα χρήματα ήταν λίγο περισσότερα, δεν είχα όμως αρκετή αυτοπεποίθηση για να κάνω αυτή τη δουλειά.

Ρώτησα τον Κιριγιάμα:

«Πώς βρήκες τη θέση στο ΖΑΖ;».

«Γράφτηκε σ' ένα ειδικό σάιτ. Τη διάλεξα ανάμεσα σε πολλές άλλες αγγελίες».

Πήρε το κινητό του και μου έδειξε.

Συμπλήρωνες το είδος της δουλειάς που σ' ενδιέφερε, την εμπειρία και τα προσόντα σου και, μετά, σου έρχονταν με μείλ οι αντίστοιχες προσφορές. Το υπόδειγμα ήταν πολύ αναλυτικό και είχε πεδία να συμπληρώσεις: προσόντα, επίδοση στο TOEIC*, δίπλωμα οδήγησης...

«Μα εγώ έχω φτάσει μόνο μέχρι το επίπεδο 3 του Eiken**...»

Θα έπρεπε να έχω βγάλει δίπλωμα οδήγησης έστω. Οι συγχωριανοί μου δεν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς αμάξι, έκαναν μαθήματα οδήγησης στη διάρκεια των εαρινών διακοπών, μόλις έπαιρναν το απολυτήριο λυκείου. Εγώ, έτοιμη να φύγω για το Τόκιο, έκρινα πως κάτι τέτοιο μου ήταν άχρηστο και είχα απολαύσει τις διακοπές μου. Όσο για το δίπλωμα των αγγλικών, στο γυμνάσιο μας είχαν κατ'άκαποιον τρόπο υποχρεώσει να δώσουμε για το επίπεδο 3, ένα δίπλωμα χωρίς καμία αξία.

Η παράγραφος σχετικά με τις γνώσεις πληροφορικής στο έντυπο εγγραφής ήταν ακόμα πιο συγκεκριμένη, κι έκανε λόγο για γνώση λογισμικών Word, Excel, PowerPoint και κάποιων ακόμα που αντίκριζα για πρώτη φορά.

Είχα ένα λάπτοπ. Μου είχε χρησιμεύσει στο πανεπιστήμιο για μερικές εργασίες και για τη διπλωματική μου. Από τότε που είχα αρχίσει να δουλεύω, δεν είχε χρειαστεί να

---

* Το TOEIC® είναι τεστ πολλαπλής επιλογής που απευθύνεται σε όσους θέλουν να αποδείξουν την ικανότητά τους στη χρήση της αγγλικής γλώσσας στο καθημερινό ή εργασιακό τους περιβάλλον. (Οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια, με εξαίρεση εκείνες που δηλώνεται ότι αφορούν τη γαλλική μετάφραση του πρωτοτύπου.)

** Η επίσημη εθνική δοκιμασία της Ιαπωνίας για την αγγλική γλώσσα.

γράφω κείμενο. Κάποια στιγμή, το ρούτερ μου είχε χαλάσει, και δεν είχα μπει στον κόπο να πάρω καινούριο και να το συνδέσω. Άσε που ήμουν άσχετη με την τεχνολογία. Κι από τότε, δεν είχα ξανανοίξει τον υπολογιστή μου. Μου αρκούσε το «έξυπνο» κινητό μου.

«Ξέρω σε γενικές γραμμές να χρησιμοποιώ το Word για να γράφω, αλλά όχι το Excel».

«Είναι ένα λογισμικό που πρέπει να το γνωρίζεις αν δουλεύεις σε γραφείο».

«Όμως τα μαθήματα είναι πανάκριβα».

«Τα πολιτιστικά κέντρα και τα Κέντρα Κοινότητας προσφέρουν συχνά μαθήματα πληροφορικής σε προσιτές τιμές για τους κατοίκους».

«Αλήθεια;» είπα έκπληκτη.

Τσαλακώνοντας το άδειο σακουλάκι του χοτ ντογκ μου, κοίταξα το ρολόι μου: απέμεναν λιγότερο από δέκα λεπτά. Έπρεπε να περάσω και από την τουαλέτα και, αν δε βρισκόμουν στο πόστο μου τρία λεπτά πιο νωρίς, ποιος την άκουγε τη Νουμάουτσι.

Τέλειωσα το μιλκσέικ μου και σηκώθηκα από την καρέκλα μου.

Το βράδυ, αναζήτησα στο κινητό μου «Κοινότητα Χατόρι», την περιοχή όπου έμενα, «κάτοικοι», «μαθήματα πληροφορικής», και εντυπωσιάστηκα από το πλήθος των αποτελεσμάτων.

Το βλέμμα μου έπεσε στο «Κέντρο Κοινότητας Χατόρι». Έλεγξα τη διεύθυνση: δυο βήματα από το σπίτι μου. Έδειχνε να συνδέεται μ' ένα δημοτικό σχολείο που απείχε λιγότερο από δέκα λεπτά.

Σύμφωνα με τον ιστότοπό τους, πρόσφεραν διάφορα

μαθήματα και δραστηριότητες: σόγκι*, χαϊκού, ρυθμική, χαβανέζικους χορούς, γυμναστική. Οργάνωναν αρκετά συχνά εργαστήρια τεχνικής ικεμπάνα. Όλοι οι κάτοικοι της περιοχής μπορούσαν να συμμετέχουν.

Δεν ήξερα ότι ένα δημοτικό σχολείο είχε τη δυνατότητα να προσφέρει τέτοιου είδους υπηρεσίες. Στα τρία χρόνια που ζούσα εδώ, ήταν η πρώτη φορά που άκουγα κάτι τέτοιο.

Απ' ό,τι φαινόταν, τα μαθήματα πληροφορικής γίνονταν σε μια αίθουσα συναντήσεων.

«Φέρνετε το δικό σας λάπτοπ, διαφορετικά υπάρχει δυνατότητα δανεισμού. Το μάθημα κοστίζει δύο χιλιάδες γιεν. Κάθε Τετάρτη, από τις δύο μέχρι τις τέσσερις το απόγευμα».

Το μάθημα ήταν ομαδικό, αλλά με παρακολούθηση προσαρμοσμένη στις ατομικές ανάγκες, και μπορούσες να πηγαίνεις όποτε ήθελες. Ήμουν ενθουσιασμένη που γινόταν καθημερινή κι όχι το Σαββατοκύριακο. Και εκείνη την εβδομάδα τύχαινε να έχω την Τετάρτη μου ελεύθερη.

«Αρχάριοι ευπρόσδεκτοι. Προτείνεται ειδικά για όσους επιθυμούν να μάθουν με τον δικό τους ρυθμό. Εξατομικευμένη διδασκαλία. Μαθήματα (ενδεικτικά): χρήση Η/Υ, Word/Excel, κατασκευή ιστότοπου, προγραμματισμός. Εκπαιδευτής: Γκοννό».

Ήταν μέσα στις δυνατότητές μου. Συμπλήρωσα τη φόρμα εγγραφής και την έστειλα. Πριν ακόμη αρχίσω τα μαθήματα, με φανταζόμουν κιόλας να παίζω στα δάχτυλα το Excel κι αυτό μου έδινε ικανοποίηση, κάτι που είχα καιρό να νιώσω.

---

* Το ιαπωνικό σκάκι.

Δύο μέρες αργότερα, ημέρα Τετάρτη, βρισκόμουν στο σχολείο με τον υπολογιστή μου.

Σύμφωνα με το σχεδιάγραμμα στο σάιτ, ακολουθούσες τον τοίχο του προαυλίου κι έβρισκες την είσοδο σ' ένα στενό πέρασμα. Ήταν ένα λευκό, διώροφο κτίριο. Μια προεξοχή, σαν ανεμοσκεπή, υπήρχε πάνω από το τζάμι της πόρτας, και μια πινακίδα έγραφε «Κέντρο Κοινότητας Χατόρι».

Έσπρωξα την πόρτα. Η υποδοχή βρισκόταν ακριβώς δίπλα στην είσοδο και, πίσω από τον πάγκο, καθόταν ένας άντρας με πλούσια λευκή κόμη. Σε ένα γραφείο στο βάθος της αίθουσας, μια γυναίκα έγραφε κάτι, με μια μπαντάνα τυλιγμένη στο κεφάλι της. Απευθύνθηκα στον άντρα.

«Γεια σας, ήρθα για το μάθημα της πληροφορικής».

«Πολύ ωραία, συμπληρώστε αυτό εδώ. Το μάθημα θα γίνει στην αίθουσα Α».

Μου έδειξε ένα ντοσιέ με πιάστρα πάνω στον πάγκο. Εκεί υπήρχε ένα έντυπο με τα ονόματα των επισκεπτών, τον λόγο της επίσκεψής τους και την ώρα προσέλευσης.

Η αίθουσα Α βρισκόταν στο ισόγειο. Μετά την υποδοχή, έστριβες αμέσως δεξιά και βρισκόσουν στον προθάλαμο. Η πόρτα ήταν ανοιχτή κι έριξα μια ματιά στο εσωτερικό. Μια κοπέλα με κυματιστά μαλλιά λίγο μεγαλύτερή μου κι ένας άντρας με γωνιώδες πρόσωπο που άνοιγε τον υπολογιστή του κάθονταν ήδη ο ένας απέναντι στον άλλον, σε δύο στενόμακρα τραπέζια.

Ήμουν σίγουρη ότι ο εκπαιδευτής με το όνομα Γκοννό ήταν άντρας, όμως είδα μια γυναίκα γύρω στα πενήντα πέντε.

«Το επίθετό μου είναι Φουτζίκι» συστήθηκα, και η κυρία Γκοννό μού χάρισε ένα χαμόγελο όλο ενθουσιασμό.